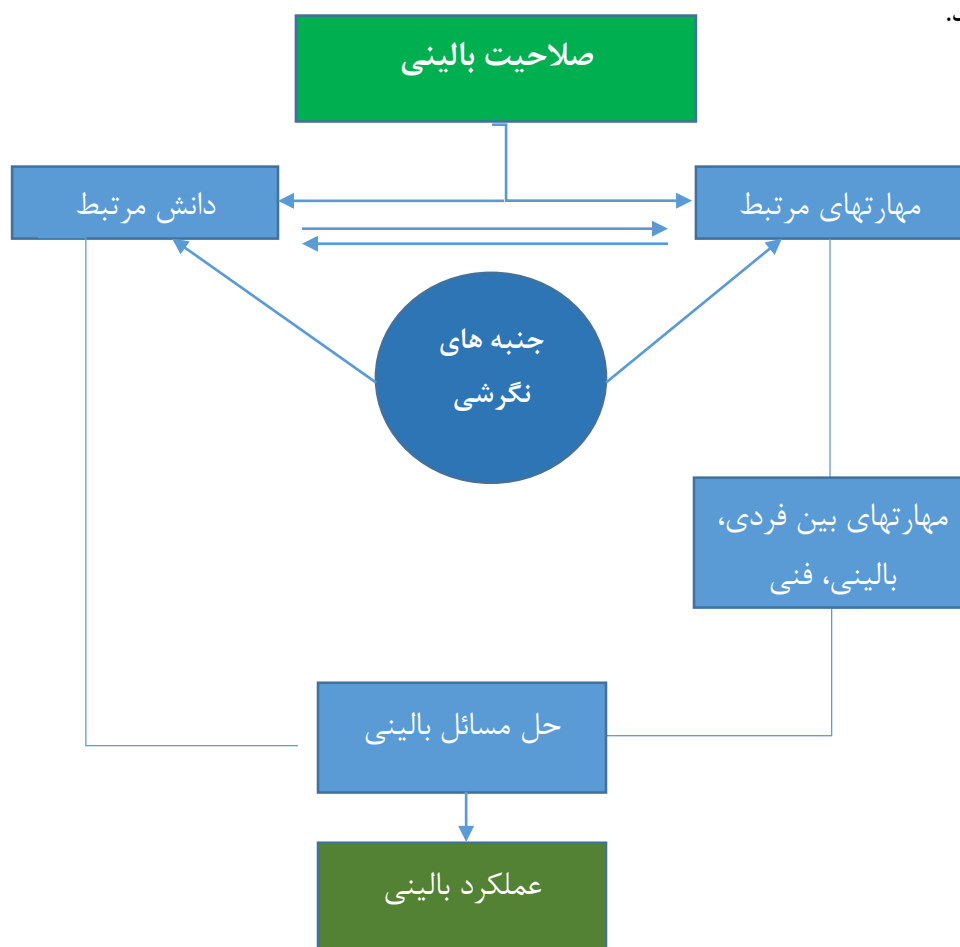

سلسله بحث های مرتبط با ارزشیابی

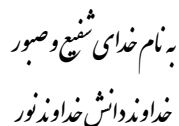
قسمت ششم

شیوه های ارزیابی صلاحیت های بالینی در علوم پزشکی

تعریف صلاحیت: صلاحیت عبارتست از آنچه یک دانشجو در یک سطح خاص از مراحل تحصیل مثل زمان آغاز دوره کارورزی یا هنگام فارغ التحصیلی باید قادر به انجام آن باشد. بنابراین صلاحیت، محصول اجتماع تمام ویژگی هایی (مثل مهارت، دانش و نگرش) است که یک فرد برای انجام وظایفش به آن نیاز دارد و در نتیجه صلاحیت بالینی به معنای داشتن دانش مرتبط با رشته، در حد بالا و دارا بودن طیفی از مهارتها مثل مهارتهای بین فردی، بالینی و فنی می باشد. بدون تردید صلاحیت صرفاً یک پیش شرط برای عملکرد خوب در محیط بالینی واقعی می باشد.

اجزاء صلاحیت بالینی (نیوبل ۱۹۹۲)

- ۱-آزمون بالینی سازمان یافته عینی (OSCE)
- ۲-آزمون عملی ساختاریافته عینی (OSPE)
- ۳-آزمون با استفاده از بیمار استاندارد یا شبیه سازی شده (SP)
- ۴-آزمون PMP
- ۵-آزمون شفاهی

۶-آزمون اداره بیمار از طریق مصاحبه

تهیه کننده: دکتر اکرم صادقیان

منبع:

جلیلی، محمد. خبازمافی نژاد، محبوبه. گندم کار، رقیه. مرتاض هجری، سارا. (۱۳۹۶) اصول و روشهای ارزیابی فراگیران در علوم پزشکی. تهران: فرهنگستان علوم پزشکی جمهوری اسلامی ایران.